

משלוח מנות - שיזכר לטובה
 לאבא/לשוער/למלמד/למי לא??
הספר החדש "מה למעשה"
 מבצע פורים: משלוח חינם ברכסים עד הבית!!!
 0548496676
 בשאר הארץ ניתן [ע"י] להשיג בחנויות "יפה נוף"
 מי שעדיין מתמחה - המהדרה הולכת להגמר, אל תאמר מחר - פן יהיה מאוחר

פרשת תצוה - זכור
 תשפ"ג

גליון קי"א

"ויזנב בך כל הנחשלים אחריו" - לא לחשוב אילו הייתי עושה כך וכך...

שהרבה הרבה מאיתנו "תקועים" באיזה שהוא צומת בחיים שאנחנו מרגישים שאם לא היינו עושים "אז" את הפניה שמלאה אלא לוקחים מימנה היה היום הרבה יותר טוב... זה יכול להיות גם החלטות עסקיות גרועות, איזה רכישת דירה שכמעט כל אחד מצטער שהוא לא קנה בשעתו, או איזה דירה שהוא מכר לפני קפיצת המחירים, (שאגב כל חודש חודשים אומרים את אותו משפט...) ומיד אחרי חודש המחירים קפצו והוא הפסיד כמה מאות אלפים... והוא נשאר תקוע בזה, למה עשיתי את השטות הזאת, הייתי מחכה עוד קצת ולא הייתי צריך לרוץ עכשיו בין הגמחים... או שסתם זה מעצבן שיכל להיות לי בבנק עוד כמה אפסים... זה פוגש חלק מאיתנו עם איזה שטעל'ע שיכלנו לקבל ואז סריבנו מחמת כל מיני סיבות, ועכשיו אנחנו רואים את מי שקיבל את התפקיד מסתובב מעונב ומחויך, עם פראק

לסיום כל התורה בעיון, אבל למרבה הפלא הם נשארים וחלומם בידם... ממש לא, ר' נפתולי הוא רציני, הוגה בתורה בכל כוחו, התחיל מסוללים של לימוד מעמיק בעקביות, וממש עלה והתעלה בתורה במשך כמה שנים... אבל לפליאתי הגדולה, אני פוגש אותו לפני כמה ימים עם פרוץ חמוץ ממש... לשאלתי מה קרה ומדוע אין הוא מלא בסיפוק עצמי על התקדמותו העצומה האו פותח במונולוג מרגש, כמעט מלא בדמעות... וכך הוא אומר "תשמע ידי, אמנם אני לומד ב"ה ומתעלה, אבל לפני כמה שנים הייתי במסלול המבחנים ההלכתי של "משנת החכמים" ולמדתי בעיון חצי מאורח חיים, אבל אז היה נראה לי מסיבות כאלה ואחרות שעלי לעזוב את זה, ואז ניסיתי מסלול אחר, ואחר כך מחמת העומס בבית הורדתי קצת מהלחץ כי הייתי צריך לרוץ כמה פעמים בשבוע עם אחד מהילדים לריפוי בעיסוק וכמה טיפוליים רגשיים, ואז עברתי דירה וגם עברתי כולל ולכן שיניתי סגנון לימוד... "ואם היית מתעקש אז ולא עוזב את המסלול של "משנת החכמים" הייתי כבר נבחן על כל אורח חיים ויורה דעה והייתי במקום הרבה יותר גבוה..."

דידיי, אני לא נביא (ואין בזה חידוש...), אבל נראה לענ"ד **הסיח דעתו באמצע קריאת המגילה האם יצא ידי חובה**

הנה קיימא לן שהשומע את המגילה מפי הבעל קורא צריך להאזין אזנו ולשמוע כל תיבה ותיבה מפי הקורא, ואם חיסר הקורא אפילו תיבה אחת, וכן אם השומע חיסר ולא שמע אפילו תיבה אחת, לא יצאו ידי חובה. (מג"א סי' תר"צ ס"ק ט"ו, מ"שנ"ב שם ס"ק מ"ח) עיי"ש. ויש לעיין מה הדין במי שבשעת קריאת המגילה לא התרכז היטב כל משך זמן הקריאה ובחלק מן הזמן הרהר בדברים אחרים האם יצא ידי חובה אם לאו. והנה המגן אברהם (שם) לאחר שכתב הדין הנ"ל [שהשומע שחיסר ולא שמע אפילו תיבה אחת לא יצא ידי חובה], הוסיף וכתב דכל זה דוקא אם לא שמע כלל, אבל אם שמע כל תיבה ותיבה אלא שלא כיון בכל תיבה ותיבה יצא ידי חובה ע"ד, ובולבשי שרד שם כתב לבאר דברי המגן אברהם (במה שכתב שאם שמע כל תיבה ותיבה אלא שלא כיון שיצא ידי חובה) וז"ל: כיון שמטה אזנו להקרא **ואינו חושב מחשבות אחרות** מסתמא שמע הכל ואין צריך לכוון בכל תיבה בבידור עכ"ל, ומשמע מדבריו שאם חשב מחשבות אחרות בשעת קריאת המגילה אינו יוצא ידי חובה, דלא מקרי זה שמיעה, וכן מטו משמיה דהגרי"ש אלישיב זצ"ל (ספר בלילה הוא עמ' י', ועיין להלן). אולם מבואר בפוסקים דדוקא אם הסיח דעתו לגמרי עד שלא שמע כלל מה שהבעל קורא אומר, אבל אם לא הסיח דעתו לגמרי אלא שלא היה מרוכז כל כך במה שהבעל קורא אומר אבל הוא שמע את הקריאה, כגון שבלל עת שנזכר הוא מוצא את עצמו מסתכל באותו מקום שהש"ץ קורא עתה, שפיר חשיב זה לשומע ויוצא ידי חובה, אע"פ שגם הסיח דעתו והרהר בדברים אחרים, שהרי אנו רואים שפועל ועושה לפי מה ששומע. (שו"ת ארץ צבי סי' מ"ה, וכעין זה מובא בשם הגרי"ש אלישיב זצ"ל עיין ספר בלילה הוא, שם).

ולכן יש שנתנו עצה למי שחושש להיסח הדעת בעת שמיעת המגילה, שבשעה ששומע את המגילה יוליך אצבעותיו על המילים ששומע מהש"ץ, ומועיל בזה בתרתי, חדא שמזרז עצמו בזה שלא יסיח דעתו מקריאת הש"ץ, ועוד מועיל בזה שבאופן זה אף אם יסיח דעתו לדברים אחרים יצא ידי חובה דמאחר וחזינן שמוליך אצבעותיו לפי קריאת הש"ץ שפיר חשוב זה לשמיעה שהרי הוא פועל ועושה לפי מה ששומע. עצה נוספת כתבו הפוסקים למי שחושש להיסח הדעת בעת שמיעת המגילה, שישתדל שיהיה לפניו מגילה כשרה ויקרא ממנה בלחש יחד עם הבעל קורא, דאז אפילו הסיח דעתו באמצע הקריאה יוצא ידי חובה [אך באופן זה שקורא לעצמו בלחש, יקיפד להשמיע לאזניו, ויזהר מלהגביה את קולו].

א' גוט ווארט
 מאצירות המשפיעים
 והמנדרים שליט"א

פרשת זכור - על ידי חמימות הופכים הכל
 הגמ' 'בבא בתרא' (דף עג:) מספרת דברי אגדה "ואמר רבה בר בר חנה: זימנא חדא הוה קא אזלינן בספינתא, וחזינן ההוא כוורא דיתבא ליה חלתא אגביה וקדח אגמא עילויה, סברינן יבשתא היא, וסלקינן ואפינן ובשלינן אגביה, וכד חם גביה אתהפך, ואי לא דהוה מקרבא ספינתא הוה טביעין. -] פעם אחת נסענו בספינה, וראינו דג (ענק) שישב חול על גבו, וגדלו עליו צמחים, וחשבנו שזה יבשה. עלינו על הדג ובישלנו עליו דבריו, וכשהדג הרגיש חום, הוא התהפך, ואם הספינה לא הייתה קרובה - היינו טובעים].

אומר הגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א (מעמד התעוררות והדלקה מוצ"ק משפטים תשפ"ג, את"ק מירון) **ישנם דברים אלו פירושים רבים בנגלה ובנסתר, ומ"מ הפשט בדברי הגמ' - שכאשר היה חמימות, הדג התהפך...**

וללמדנו באה הגמ' - לפעמים האדם אומר לעצמו, המצב שלי אבוד, כבר עלה עלי חול ואפילו צמחו בו צמחים, כולי יאוש אחד גדול, מה העצה של הגמ' לבעור בחמימות - והכל יתהפך !!!

שבת זכור, שבת 'אמבטי רותחת' - היפוך 'אשר קרר' (ראה בספרנו "מה למעשה" שהארכתי בדברים טובא) הזמן הוא להבעיר את האש, ולהפוך את המצב 'ונהפוך הוא'... **איך מבעירים את האמבטי???**

על ידי התבוננות בנס, הגדול של פורים, שהיה דווקא מלוכש בטבע... על ידי התבוננות באהבת ה' - גם אחרי המצב של נהנו מסעודה של אותו רשע, גם אחרי השתחוו לצלב, גם כל מלחמת ה' בעמלק מחמת האנשים הטמאים שהענן היה פולטן, ודווקא עליהם, על הבנים יקרים - שהענן היה פולטן [הבנים הנושרים] הקב"ה הכריז מלחמת חורמה במי שהעביר לפגוע בהם ולייאש אותם - כי כל אחד הוא בן יקר ואהוב שלא מוותרים עליו...

do548432274@gmail.com

ר' אמונת של הלבנה הרב דוד מטיאס

הסיח דעתו באמצע קריאת המגילה האם יצא ידי חובה

בשבתות, ואנחנו את העניבה יכולים לשים רק בשבת, ופראק רק בפורים...
ואנחנו סופחים על קודקודינו, "למה, למה לא לקחתי את התפקיד..."
"למה עזבתי את הכולל הזה, ולא נשארתי בו..."
"למה עברתי דירה הייתי יכול ל..."

אינני רוצה לחשוב שאולי יש כאלו שיש להם מחשבות כאלו על החלטות גדולות יותר בחיים, וד", אבל כמדומה שזה תופס את כלנו באיזה שהוא צומת בחיים...
אז זה ברור שאיש עסקים שתקוע כל הזמן במה הוא יכל לעשות הוא יכול לסגור כבר היום את העסק, וחבל על כל יום שעובר...

אבל החידוש הוא שברוחניות היה מקום לומר שזה דבר טוב, להתבונן אחורה איפה טעינו...

אבל זה פשוט וברור - שזה קליפת עמלק, כל הזמן להזכיר לאדם את ה"אחריך" שלו... להסתכל כל הזמן איפה הוא היה נחשל בזמנים עברו, ולהצטער על זה...

וזה למדנו רבותינו שיהידי צריך להסתכל קדימה ולא אחורה, להפסיק כל הזמן לאכול את הלב על טעויות כאלה ואחרות שכביכול עשינו...

הרי הקב"ה הוא המנהל הבלעדי של העולם, והוא רצה שנהיה היום בדיוק בדירה הזאת, בכלול הזה, בעבודה הזאת,

נהפכה לנציב מלח...
יעזרונו הקב"ה לסלק את העמלק הזה מקרבינו, שכל הזמן מזנב בנו את העבר שלנו, ברוחניות ובגשמיות, בהרבה וריאציות שונות ומשונות, וגורם לנו לרפוף בכל התחומים, ושיתחזק בנו האמונה שהכל מאיתנו יתברך ואין לנו שום שליטה על כלום, והכל ממנו ומחסדיו, וכך יתחזק בנו השמחה והרוגע שאין עוד מלבדו, ובזה נוכל לשיר "משנכנס אדר מרבים בשמחה" "ליהודים היתה אורה ושמחה" וגם... "תמחה את זכר עמלק"...

הגצה ר' אלימלך בידרמן שליט"א מאיר באור יקרות את 'מלחמת עמלק - מלחמה לה' מדור דור... כמו דפירש רש"י, **כל המחשלים אחריך - חסרי כח מחטת חטאם, שהיה הענן פולטן'...**

וכלומר, שלא לו נטפל עמלק, לאמר להם, אין תקווה לאחריתך, וזוהי **תקוף קליפת עמלק - לשבר רוחו של כל יהודי ולייאש אותו בטענה שהוא כבר 'אבוד'.** ודייקא על זה אמרה תורה **"זכור את אשר עשה לך עמלק", ימחו אלו האומרים כי אין תקווה אפילו לאחד מבני ישראל** (באר הפרשה)

וזה הכוח של ימים אלו, גם שהכל נראה אבוד, מחמת שהשתחוה לצלם, ונהגו מסעודות של אותו רשע, אפשר להפוך את הכל - ולעשות מזה כזה יו"ט של פורים - כך השב בתשובה הכל יהפך לו לזכויות!!!

ואנחנו החופשה הגדולה חלפה, ושנת הלימודים החלה. והמורה נשארה בביתה מצפה לישועת ה'. עברו ימים ושבעות, כשההכנסה היחידה בבית היא מלגת הכולל המצומקת. הדוחק התחיל לתת את אותותיו. האברך ורעייתו חזקו את עצמם כל השנה באמונה כשהם משננים לעצמם כי ישועת ה' כרחק עין, והשועת לעצת חכם לא יכשל. (א"ה: ידוע שלפני הישועה - יש נסיון)...

ואומנם הנסיון במפורש לא היה קל. עליהם היה גם להתמודד מול מכרים מן הסביבה שהריומו גבה לנוכח מעשה האמונה שעשו. ובחודש אלו כשראו שהמורה נמצאת בבית, השתמומו: מה, ככה עוזבת בלי משהו אחר ביד? והיכן ישועת ה'???

ידעו האברך ואתו כי שמיים מסיים אותם באמונה. והמשיכו להתחזק בעינין בספרי מוסר ומאמרים בעניין אמונה ובטחון. באחד הימים, מצלצל הטלפון. על הקו מנהלת בית הספר של הקהילה, סמוך למקום מגורי האברך. בסביעתא דשמיא לאור ריבוי התלמידות, נפתחה כיתה חדשה ומחפשים מורה קבועה. ומכיוון שמתה הטוב של המורה הגיע לאוזני המנהלת היא מעוניינת לשת לה את המשרה כמחנכת הכיתה. והיא מזומנת לבוא כבר מחר!!!

הקשיבה אשת האברך לישועת ה' הבוקעת דרך שפופרת הטלפון, כשהיא חשה על בשרה ממש איך מתקיים בה מאמר הפסוק: "נער הייתי גם זקנתו ולא ראיתי צדיק נעזב וזרעו מבקש לחם..."

הבנתם? **משרה - מלאה - קבועה - מידית - קרובה!!!** אם בשנה שעברה הטלולה המורה בדרכה לעבודה עד באר שבע, הד כעת בית הספר היה ממוקם מרחק מספר דקות הליכה מביתה. והנה שעות התקן - שהמפקח כל כך הפחידם, שנראה מתי יקבלו שנית... ה' יזיגם ה'.

ובזאת לא תמה הישועה. את יד ההשגחה החומלת, גילו האברך ורעייתו שעמדו בכור המבחן, גם בסוף החרוש. כשקיבלה המורה את תלוש המשכורת, גילתה לשמחתה כי המשכורת גדולה פי שלוש!!! מקיץ המשכורת הקודמת.

אבל החלק העיקרי בכל הסיפור היה - כי אכן, האברך יכל לשקוד על תלמודו בלי טרדה. לבוא לכולל בזמן בשלושת הסדרים ללא איחורים. בלי 'לעגל פינות' ח"ו כפי שלעגו לו... העבודה אכן מלאה את תפקידה והיוותה בלי שרת לתורה. ובשל המשכורת המוגדלת זכה עוד יותר להתמיד בשלוה בלי טרדות של דוחק וחובות.

ואי אפשר שלא להוסיף את הרווח העצום לו זכר' להגיע לדרגות כה גבוהות באמונה בהש"ת, ובאמונת חכמים. שזכו לרכוש רק באמצעות עמידתם האיתנה בנסיון הגדול. כך עבדה המורה מספר שנים, כשהיא ובעלה זוכים להתפרנס הישר מידי המלאה והפתוחה הקדושה והרחבה של הבראית ונברך.

מסיים הרב בוגנים: כשנתבונן במעשה מופלא זה, אשר שמעתינו מבעל המעשה בעצמו, נבחין כי המסתכל על מאורעות חיים במבט של אמונה, רואה במעשה זה את פירוש הפסוק בתהילים, פרק נ"ה: "השקל על ה' יהבך והוא יכלכלך. יהבך - פירוש רבותינו: מלשון משא. הדיינו - את כל ה"פאקאלע" שלך: צרכי היום יום, דאגות פרנסה, טרדות... וכו', ותמסור ביד הש"ת. הסר דאגות מליבך. ואז תזכה לחזות בהמשך הפסוק: "והוא יכלכלך". (מתוך הספר 'אמונה' לרב מיכאל בוגנים שליט"א).

חזר ושאל האברך את הרב: רבע! הרי כעת תקופת החופשה הגדולה, כל המורות משובצות בעבודה, אין סיכוי כעת למצוא משרה חליפית. רעייתו מחנכת כיתה, עם שעות קבועות של תקן, אם היא עוזבת - על פי דרך הטבע אין מציאות שתמצא עבודה אחרת, וכל פרנסת הבית נתמכת מן המשכורת שלה. המלגה שלי מן הכולל בקושי מכסה את דמי השכירות של הדירה... יש לי שלושה ילדים בבית, מניין נתפרנס ??

השיב לו הרב: וכי מה חשבתם, המנהל הוא המפרנס? הוא רק הצינונו לפרנסה! הש"ת הוא המפרנס. ולא חסר סיבות למקום. מאן דיהיב חיי יריב מזוני!!! אין לך מה לדאוג. תעזבו את העבודה ומשמיים יזמנו לכם פרנסה אחרת.

סיפר האברך לרעייתו את דברי הרב, ואף היא כאשה כשרה, באמונה בבורא ואמונת חכמים קיבלה את הדברים. התקשר האברך להנהלת בית הספר להודיע כי אשתו לא תעבוד בשנה הבאה.

המנהל היה המום: מה? לעזוב? כזו מורה מוצלחת, וכזו משרה טובה? אי אפשר כך דרך הטלפון. אתם צורכים לחתום שאתם עוזבים? מי צונזם ומוכנים להעביר את המשרה הלאה. המנהל ניסה עוד לשכנע ולשדל, אך כאשר ראה שהם איתנים בדעתם לציית לדעת תורה, מיד נקבעה פגישה עם הפיקוח ועם ההנהלה.

בהגיע היום המיועד לפגישה, הגיע האברך אל המשרד. מיד כשהתיישב מול המפקח שאלו הלה בתמיחה: איני מאמין! זו הפעם הראשונה בחיי שמישהו בא ככה לוותר על פרנסה! מאות בקשות לעבודה אני מקבל, כמה טלפונים, כמה מורות צונזות על פתח המשרד כדי לקבל כמה שעות... וכאן - משרה מלאה, שעות של תקן (!) זורקים... הסביר לו האברך מדוע שזרה זו אינה מתאימה להם.

השיב המפקח: וכי מה אפשר לעשות? לפעמים צריכים לעגל פינות גם על חשבון התורה. רח"ל. וחוץ מזה דע לך, אם תחנתו, לא תוכל לחזור בך. אני מייעץ לך לחשוב שוב היטב לפני שאתה חותם ושובר כמו ידיך את מטה לחמך.

האברך שהיה מצוייד במטענים גדושים של אמונה ובטחון השיב ללא היסוס למפקח הנדהם: אין לי שום ספקות בענין. אנו עושים כהוראת רבינו, ובתורה הקדושה כתוב: "לא תסור מן הדבר... ימין ושמאל..." אפילו אם נדמה לך, כבוד המפקח, שאומר לך על ימין שהוא שמאל....

ומיד נטל את העט וחתם בשמחה. כל העת הביט בו המפקח כאחד שאבד את שפיותו ל"ע, בצאתו מן המשרד לוהוה מבטו המזלזל של המפקח, כאומר: נראה מי צודק, נראה אם אשתך תשיג משרה אחרת...

למחרת נכנס האברך אל רבו הגאון ר' ראובן יוסף גרשנביץ זצוק"ל וסיפר לו כי עשה כמצוותו. ושאל את רבו: האם לעשות השתדלות ולחפש עבודה במקום אחר?

ענה הרב: אל תחפש לבורא סיבות. לא חסרים דרכים למקום להצמיא אל פרנסה. אם אתה דואג, הוא לא ידאג לך. אם אינך דואג כלל, אלא תולה ביטחונך בהש"ת - הוא ידאג לך. כמ"ש "ברוך הגבר אשר יבטח בה'": הבוטח בהש"ת שישעיע אותו בלי שום סיבות, אזי יזכה להבטחה בהמשך הפסוק: "והיה ה' מבטחו. מידה כנגד מידה, כמו שפירש המלבי"ם (ירמיה יד' ז').

שכל קוויך לא יבושו לנצח

מעשה שהיה באברך יקר השוקד על תלמודו המתגורר בדרום הארץ. רעייתו, אשת החיל, נטלה על עצמה את עול הפרנסה, ועבדה כמורה בבאר שבע. מדי יום היתה משכימה ונוסעת לבית הספר ומשקיעה את מיטב כשרונותיה וכוחותיה בחינוך התלמידים, הכל כדי שבעלה יוכל ללמוד בהתמדה בלי טרדות. אך היות שהחזרה מבית הספר היתה כרוכה בנסיעות, וכן היו זמנים בהם המורה נאלצה להתעכב מעבר לשעות הלימודים, כך ארע ששבחה לביתה פעמיים רבות מאוחר מאוד. בזמן הזה בעלה טיפל במסירות בשלושת ילדי החמד להם זכו, האכיל, העסיק, שטף, והרגיע... מיד כשהגיעה רעייתו הביתה, הוא מיהר אל הכולל, אבל מבט טחוף בשעון הראה לו שה"סדר" החל מזמן. שוב לצערו הוא מאחר.

בתחילה חשבו שההכרח לא יוגנה. מדובר בפעמים ספורות בלבד מחפונת על התועלת הגדולה שהמשרה מסייעת בהחזקת הבית של תורה. אך בסיומה של שנת הלימודים, כשישבחה המורה לרן עם ההנהלה לגבי מערכת השעות לשנה הבאה, התחוויר לה כי בשנה הבאה תאלץ שוב לחזור לביתה בשעה מאוחרת, וזו תהיה המציאות הקבועה.

סיפרה האשה לבעלה את מה שסוכם בישיבת ההנהלה לגבי מערכת השעות של שנת הלימודים הבאה, והם באו במבוכה.

מחד זהו מטה לחמם. המשרה הזו, הגם שאינה כלילת השאיפות, סוף סוף רק בזכותה מתאפשר לבעל ללמוד בכלל. [א"ה: הגה"צ ר' דן סגל שליט"א כותב בשם ה"סטיפלענר" צוק"ל ש"פרנסה" זה **כמעט** פיקוח נפש].

מאידך - המחיר אותו היא גובה - יקר מדי. להגיע מאוחר לסדר ב" כמה ימים בשבוע. איך יתכן?

ומה עושה יהודי כשר בכזה מצב? כמובן - נכנס לשאול גדול בתורה.

וכך עשה אותו אברך. פנה למורה ורבו הגאון ר' ראובן יוסף גרשנביץ זצוק"ל ליטול עצמה ותושיה מה לעשות?? שטח האברך את שאלתו, פירט את כל הצדדים והשיקולים, כשהוא מודיש את העובדה כי סכום המילגה אותו הוא מקבל מדי חודש מן הכולל הינו זעום ביותר, ולמעשה המשכורת של רעייתו היא ההכנסה המשמעותית בתקציב הביתי.

הקשיב הרב בשימת לב לדבריו של האברך, אך כששמע שהעבודה היא על חשבון לימוד התורה ובגללה הוא מאחר לכולל, פסק באופן ברור: מה השאלה? ודאי צריך לעזוב את העבודה! - והבהיר: העבודה אמורה להיות כלי עזר ללימוד התורה, בבחינת זבולון התומך בתורה, אבל בשום אופן לא הפוך על חשבון התורה של יששכר.

<p>עלון השבוע: נתרם לרפואת הרב ציון בן חממא יונה זכות התורה תעמוד לו לרפואה שלימה אכי"ר. חלק נתרם לע"ג: משה בן נתן תורת. וזוגות רחל זינת בת נוביר תורת.</p>	<p>חבורת "מעין עולם הבא" [ג' רפים במסכת שבת] פט - צא</p>	<p>נתן להרשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>	<p>דרוש תרומות להרפאת העלון נתן לתרום בנדירים פלוס בקופת 'עלי באר' הנבציה שבועית - 80 ש"ח מצווה רבה וחיובי הרבים להדפיס מהדמייל ולחלק בבתי כנסת.</p>
--	---	--	--